

den staa i Loven — det er allerede en tilstrækkelig Grund —, og dernæst, fordi denne Bestemmelse under Behandlingen i Landstinget blev meget stærkt understreget. Det maa forstaas saaledes, at naar Landstinget sluttede sig til denne Lov, var det delvis, fordi det fik en Udtalelse fra den daværende Finansminister, Lovens Fader, Vilhelm Lassen, om, at det var hans Mening bestemt at hævide dette, at det virkelig skulde være større Landejendomme. Det har den afdøde Finansminister ogsaa gjort, og det ville vi, hans Efterfølgere, ligeledes gøre. Derved handle vi i Lovens Aand og i deres Aand, som skaffede os den. Men, som sagt, det er jo relativt, hvad der skal forstaas ved en større Landejendom. Det blev sagt under de Forhandlinger i Landstinget, som jeg sigter til, at i ethvert Tilfælde maatte det ikke være almindelige Bøndergaarde, der her blev Tale om. Men hvad er almindelige Bøndergaarde? Det er noget, hvorom der kan tvistes. Naar det ærede Medlem ønskede, at der skulde udgaa et Cirkulære, hvorved man slog fast bestemte Regler for, hvad der skulde regnes for en større Landejendom og hvad ikke, anser jeg det for ret umuligt at give saadanne faste Bestemmelser, det maa tages noget efter de enkelte Egenes Forhold. T. Eks. for Bornholm komme vi betydeligt længere ned med, hvad vi regne for en større Landejendom, end i de fleste andre Dele af Landet, idet der paa Bornholm saa godt som ikke findes det, man i andre Dele af Landet kalder større Landejendomme. Derfor maa man der forstaa Begrebet større Landejendom forholdsmaessigt, efter Øens Forhold. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt at gaa frem efter en Lineal her uden at tage Hensyn til de enkelte Egenes Forhold.

Naar vi have udsendt denne Skrivelse — og den har virkelig Karakter af et Cirkulære, idet den er udsendt til alle Udstykningsforeningerne — er det sket for at spare dem for en hel Del Udgifter og Ulemper. Kontrahere de nemlig om Ejendomme, som Ministeriet ikke kan anerkende som større Landejendomme, kan der komme store Ulemper ud deraf, saaledes som det erfaringsmaessigt har vist sig, og derfor have vi ment, at det var rigtigt at opfordre Udstykningsforeningerne til, inden de kontraherede om nogen Ejendom, at skrive til Finansministeriet og spørge, om Ministeriet vil antage denne Landejendom for at gaa ind under Begrebet større Landejendom. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at denne Art Forespørgsler er det

ikke vor Mening at lade blive liggende i længere Tid, de skulde altid besvares hurtigt. Naar det ærede Medlem klagede over, at en enkelt bestemt Sag ikke var ekspederet hurtigere, kan jeg ikke udtale mig derom, før jeg nærmere faar at vide, hvad det er for en Sag. Jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem vilde meddele mig — det behøver ikke at ske her i Salen, det kunde jo ske rent privat — hvad det er for en Sag og hvilken Udstykningsforening det er, saa skal jeg undersøge det og meddele det ærede Medlem, om der har været særlige Grunde til denne Udsættelse. Har der ikke været det, beklager jeg det ogsaa og skal sørge for at forhindre en Gentagelse.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) rettede nogle Spørgsmaal til mig. Han spurgte mig om, hvordan det gaar til, at Anmærkningerne til Finansloven, Sp. 625, vare affattede saaledes, som de vare, idet man der kun havde taget Hensyn til den faste Gæld og ikke til den midlertidige. Det fremgaar jo tydeligt af Sammenhængen her, at det kun er den faste Gæld, der kan være Tale om, og i denne Sammenhæng kunne vi ikke opgve noget om den midlertidige Gæld, thi vi vide ikke, hvorledes det vil forholde sig med den paa det angivne Tidspunkt, altsaa Udgangen af Finansaaret, det kunne vi kun vide for den faste Gælds Vedkommende. Men der er jo ikke Tale om, at den midlertidige Gæld paa nogen Maade bliver stukken under Stolen, den bliver der givet Oplysning om andre Steder. Det er jo ogsaa bekendt nok, baade hvor stor den er, og hvad vi betale i Rente af den.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, om vi ville kunne nøjes med at forny de to løbende Veksellaan, eller om vi maatte gaa videre. Han spurgte mig desuden, om vi, naar vi en Gang skulde til at stifte det faste Laan, kunde have nok i 60—70 Mill. Kr., eller om vi skulde have mere, og det ærede Medlem opfordrede mig til at opgve den orakelmæssige Form, hvori jeg efter hans Mening stundom udtalte mig om den Art Spørgsmaal. Der maa jeg nu bede det ærede Medlem undskylde, men naar der er Tale om, hvad der ligger saa langt ud i Fremtiden, er man virkelig nødt til at benytte, hvad han kalder en orakelmæssig Form, hvis man ikke vil risikere at komme til at staa som en falsk Spaamand. Det er mig fuldkommen umuligt at sige, hvor stort et Beløb vi ville kunne nøjes med i midlertidigt Laan eller fast Statslaan om $\frac{1}{2}$ eller et helt Aar. Ingen kan sige det, og det ærede Medlem maa